

РЕШЕНИЕ

№ 5446

гр. София, 21.08.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, ХХVIII КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в публично заседание на 23.06.2023 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Деница Митрова

**ЧЛЕНОВЕ: Атанас Николов
Вената Кабурова**

при участието на секретаря Кристина Алексиева и при участието на прокурора Стоян Димитров, като разгледа дело номер **4453** по описа за **2023** година докладвано от съдия Атанас Николов, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 и сл. от АПК, във вр. с чл. § 4 от ПЗР на ЗСПЗЗ.

Образувано е по касационна жалба от Р. М. С. и С. Б. С. с вх. № 25169137/25.11.2021 г. по описа на Софийски районен съд и от Кмета на район „В.“ - Столична община, срещу Решение № 20206922/03.11.2021 г., постановено от III – то, ГО, 85 с-в по гр. д. № 11073/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС).

С процесното решение е отменена по жалба от 11.06.2018 г. заповед № Р. – 18 – РД – 09 – 56/31.05.2018 г., на Кмета на район „В.“ - Столична община като незаконосъобразна и е върнал преписката на административния орган с указания да определи оценка по реда на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ.

В касационната жалба подадена от Р. М. С. и С. Б. С. са изложени твърдения, че решението на СРС е неправилно, незаконосъобразно, не става ясно какво е конкретното нарушение на съдопроизводствените правила. Сочи, че, за да се извърши продажба по §4а ПЗР ЗСПЗЗ заявителят трябва да установи, че има право на ползване по акт на ДС или МС, че е построил законна сграда и че същата съществува към датата на искането, както и че земята върху, която е построена сградата е собственост на държавата. Искането е за отмяна на решението на СРС.

В касационната жалба подадена от Кмета на район „В.“ - Столична община са

изложени твърдения, че решението на СРС е, постановено в нарушение на материалния и процесуалния закон.Посочва, че в конкретния случай когато се процедира по реда на § 4 ПЗР на ЗСПЗЗ правото на собственост се признава, но реалното възстановяване се извършва по реда на чл. 28 от ППЗСПЗЗ, като имотните граници се определят въз основа на влязъл в сила план на новообразуваните имоти. Планът на новообразуваните имоти е несъвместим с плана на земеразделяне, защото имотите се възстановява в нови реални граници, а не в съществуващи или възстановими на терени по стари реални граници. Претендира присъждане на юрисконсултско възнаграждение и оспорва присъдените съдебни разноски дължими от район „В.“ – Столична община, като прекомерни. Искането до съда е за отмяна на решението на СРС.

В проведеното по делото открито заседание, касаторът – Е. Р. К. (наследник на Р. С.), не се явява и не се представлява.

Касаторът – Б. Р. М. (наследник на Р. С.)- редовно призован, не се явява и не се представлява.

Касаторът – С. Б. С. - редовно призован, не се явява и не се представлява.

Касаторът – Столична Община район „В.“- редовно призован, не се представлява.

Ответникът – М. В. В. - редовно призован, чрез адв. Н., оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото.

Ответникът – Ю. М. П. - редовно призован, чрез адв. Н. оспорва жалбата. Претендира присъждане на разноските по делото.

Заинтересованата страна – К. Г. А. Н. - редовно призована, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – В. С. Т. - нередовно призован. Постъпила е молба, с която заявява, че не прави възражение по нередовната процедура по призоваване и моли да се даде ход на делото.

Заинтересованата страна – Г. В. Т.- редовно призована, не се явява и не се представлява.

Заинтересованата страна – Д. В. Т.- редовно призована, не се явява и не се представлява.

СГП изразява становище за неоснователност и недоказаност на касационните жалби, поради което следва се оставят без уважение.

Съдът, като прецени събраните по делото доказателства, доводите и възраженията на страните, намира следното:

Касационната жалба се явява допустима, като подадена в срок и от надлежна страна. Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Решението е постановено при правилно приложение на материалния закон, по отношение на него не са налице касационни основания за отмяна, поради което следва да бъде оставено в сила. Съображенията за това са следните:

В атакуваното решение първоинстанционният съд правилно е установил фактическата обстановка.

Със заповед № РД-РВТ18-РД-09-56/31.05.2018 г. на кмета на район „В.“ е отказано на С. В. изкупуване на поземлен имот с площ от 1441 кв.м.,понастоящем представляващ имот с идентификатор 68134.1981.1273 като е посочено,че този имот към настоящия момент не съществува като самостоятелен имот с площ и граници,установени с първоначалния му вид.

С нотариален акт от 26.11.1998 г. Р. С. се легитимира като собственик на имоти,възстановени по реда на ЗСПЗЗ на А. А., С. В., Л. Б., П. Б. и С. С..

Представено е разрешение за строеж № 246/22.07.1999 г.,издадено от Столична община район „В.“ на Р. С..

Установява се от протокол № 2/30.11.2017 г.,че Комисията по § 62,ал.2 от ПЗР на ППЗСПЗЗ изразява становище,че молбата на С. В. не следва да се уважава предвид това,че имотът не съществува в първоначалния му вид,като е постановено заповедта да бъде съобщена на ползвателя и на Р. С..

Представена е молба от 27.03.2017 г.,подадена от С. В.,с която претендира произнасяне по молба за закупуване на имот по реда на § 4 от ЗСПЗЗ № ДИ 18-00-104/02.08.1990 г.,по която е постановен отказ със заповед № РД-03-462/25.09.1994 г.,който е отменен от кмета на Столична община и преписката е върната за извършване на оценка.

Видно от заповед РД-64-278/27.10.1995 г. на кмета на Столична община е отменена заповед № РД-03-462/26.09.1994 г. и е върната преписката на ТОО „В.“ за извършване на оценка.

С решение от 26.09.2005 г.,постановено по адм.дело № 200/2000 г. по описа на СГС,е прогласена нищожност на заповед № РД-50-64/09.04.1999 г. на кмета на Столична община район „В.“ за изменение на дворищна регулация и създаване на нов парцел.

По делото е представена заповед на кмета на район „В.“ относно определяне на състав на комисия по § 62 от ПЗР на ППЗСПЗЗ,както и заповед на кмета на Столична община относно предоставени правомощия на районните кметове да назначават такава комисия.

Според удостоверение № 1270/20.12.1966 г. на основание т.9 и т.11 от ПМС 21 от 31.01.1963 г. на С. В. е предоставено за ползване 700 кв.м. земя в землището на Д.,местността „П.“.

От приетото заключение по съдебно-техническата експертиза се установява,че имот,описан в удостоверение № 1270/1966 г. е частично идентичен с УПИ ХХ-1273,1167в по плана от 1999 г.,тъй като парцел ХХ-1273,1167в в кв.61 не е съществувал в плана от 1990 г., по данни от плана от 1990 г. на кад.лист 752 има обозначена дървена барака,построена върху бетонова основа,съществувала преди 01.03.1991 г. Според заключението първият план,по който е отразен имотът е плана от 1990 г.,като имот с пл.№ 801,за който е отреден парцел ХХ-801 в кв.61,по действащата кадастрална карта имотът не съществува като самостоятелен,а попада в западната част на имот 68134.1981.1273 с предназначение зона за малко жилищно застрояване,в имота има заснети три сгради,от които сграда с идентификатор 68134.1981.1273.2 е процесната сграда.

При новото разглеждане на делото, съгласно дадените указания от Административен съд София град е приложено гр.д. № 1760/2001г. на СРС, 44 състав, което настоящият състав приема неотнормо към предмета на делото. С решение от 27.05.2011 г.,постановено по гр.дело № 9885/2009 г. по описа на СГС, е отменено частично решение на СРС,44 състав и са осъдени Р. пСимонски и С. С. да предадат владението

върху недвижим имот,представляващ 600/715 кв.м. от имот УПИ ХХ-1273,1167в и УПИ ХХХ-1273,1167в,в.з. С. - Д.. Касае се за производство по чл.108 от ЗС, което не засяга правата на лицата, придобили право на изкупуване по § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ..

СРС, преценявайки събраните доказателства, е направил изводи за това, че оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон, поради което я е отменил, а преписката е върнал на административния орган за изготвяне на оценка при съобразяване нормата на § 4а, ал. 1 от ПЗР на ЗСПЗЗ.

При така установеното по фактите, от правна страна съдът приема следното:

Решението на РС е валидно, допустимо и правилно като издадено съобразно производствените правила и съответно на материалния закон.

§ 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ дава право на гражданите, на които е предоставено право на ползване върху земи по § 4, да придобият право на собственост върху тях, когато са построили сграда върху земята и заплатят земята на собственика чрез общината по цени, определени от Министерския съвет.

От събраните по делото доказателства се установява, че на жалбоподателката В. е предоставено право на ползване на земя на основание ПМС 21,върху земята има изградена постройка в периода до 01.03.1991 г., а и в срок жалбоподателката – през 1990 г. е поискала да закупи имота, поради което същата се явява правоимащо лице по см. на § 4а от ПЗР на ЗСПЗЗ.

За да постанови обжалвания отказ, административният орган е приел, че този имот към настоящия момент не съществува като самостоятелен имот с площ и граници,установени с първоначалния му вид.

Действително, както е приел и районния съд в оспореното пред касационната инстанция решение, при постановяване на обжалвания акт, административният орган не е изпълнил указанията, дадени със заповед РД-64-278/27.10.1995 г. на кмета на Столична община, с която е върната преписката на ТОА „В.” за извършване на оценка. Вместо това, считано от връщане на преписката през 1995 г. до издаване на оспорената заповед през 2018 г. административният орган не се е произнесъл по определянето на оценката, а е постановил отказ, съобразен с последващо настъпили обстоятелства – изменение на плана, и развили се по-късно административни производства. Отделно от това при постановяване на обжалвания акт, административният орган не е съобразил прогласяване нищожността на заповедта от 1999г., с която е извършена промяна в плана.

Поради това оспорената заповед е издадена при съществено нарушение на материалния и процесуалния закон и следва да бъде отменена, а преписката да бъде върната на административния орган за изготвяне на оценка при съобразяване нормата на § 4а,ал.1 от ПЗР на ЗСПЗЗ и произнасяне по отправеното от жабоподателката искане,насочено към придобиване собственост върху имот, който е предоставен за ползване с постановление на МС . При новото произнасяне, административния орган следва да се произнесе и по подадената молба още през 1990 г. като определи оценка съгласно дадените указания със заповед РД-64-278/27.10.1995 г. на кмета на Столична община.

Като е достигнал до същите правни изводи, районния съд е произнесъл едно правилно

и законосъобразно решение, не страдащо от твърдяните от касаторите пороци.

При този изход на спора, в полза на ответниците следва да бъдат присъдени претендираните и доказани по делото разноски в размер на 21 060 лв., съгласно представения списък на разноски на л. 25 от делото.

С тези мотиви, съдът

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 20206922/03.11.2021 г., постановено от III – то, ГО, 85 с-в по гр. д. № 11073/2020 г. по описа на Софийски районен съд (СРС).

ОСЪЖДА Столична община- район В. да заплати в полза на М. В. В. и Ю. М. П. направените пред касационната инстанция разноски в размер на 21 060 лева.

Решението е окончателно.

Преписи от решението да се изпратят на страните.

Председател:

Членове: 1.

2.